

Presentatie *Jevgeni Onegin*

20 maart 2010

Foto's: Alexander Vinogradov

Linksboven: Hans Boland

Linksonder: Gerrit Komrij draagt voor (zie hieronder)

Rechtsboven: vlnr Gerrit Komrij, Hans Boland, Z.E. Roman Kolodkin, Peter van Nunen

Rechtsonder: Hans Boland signeert

Gedicht Hans Boland

bij het boek *Jevgeni Onegin*

Wat zou van al die grote boeken
Die Ruslands glorie zijn en vroeg
Of laat, mits je succes wilt boeken,
Gelezen moeten worden – vroeg
Reeds menigeen zich af – in wezen
Het allergoddelijkste wezen?
Van niets word je zo koud en heet
Als van *Misdaad en straf*. Wat heet!
Oorlog en vrede: niets is echter
En realistischer. Je bent
Als Ruslands literaire bent
Gewogen wordt niet jarig. Echter
Onegin is toch zonder meer
Hét nimmer leeg te drinken meer.

Gedicht Gerrit Komrij

bij de presentatie van *Jevgeni Onegin*

Neen, in het Russisch stanza's lezen
Is voor mijn oog niet weggelegd -
Vreemd blijft het mij, in beeld en wezen,
Vreemd als graniet, wat Poesjkin zegt.
Nooit weet ik, in de spiegel kijkend,
Met stelligheid: dit is gelijkend.
Is lezen in een andere taal
Niet papegaai naast nachtegaal?
Er is een ha-kant, hi-kant, ho-kant
In dit facetrijk meesterwerk
- Spot, drift, verbazing - en ik merk
In de vertaling van Hans Boland
Dat ik van alle drie geniet.
We zijn vast dicht bij Poesjkins lied.

Poesjkin & Boland = verslag boekpresentatie

door Jan Beerenhout

Waarde russofiel,

Op zaterdag 20 maart is tussen 16.00 – 19.00 uur in sociëteit *Arti et Amicitiae* (Rokin 112, Amsterdam) de nieuwste vertaling door Hans Boland van het meesterwerk van Poesjkin *Jevgeni Onegin*, een roman in verzen, gepresenteerd.

Het was een hoogtijdag, een mooie, emotionele gebeurtenis. Tot zichtbare verbazing van de vertaler was de sociëteit afgeladen vol: haast slechts staanplaatsen voor de ruim 350 aanwezigen! Het was/is dan ook uniek: alleen in het Nederlands is nu alle poëtisch werk van Poesjkin vertaald verkrijgbaar.

De grote benedenzaal van *Arti et Amicitiae* liep tegen vier uur des middags vol – zelfs de nieuwe Russische ambassadeur, Roman Kolodkin was er met echtgenote, en liepen daar ‘wild’ rond. Natuurlijk zag ik daar weer veel bekenden, maar ook veel onbekenden= nieuwe gezichten. De wereld der slavisten is toch een heel apart intellectueel volkje! Er werden leuke toespraakjes, haast ‘toasten’ op z’n Russisch, in het Nederlands en Russisch gehouden.

En natuurlijk werd in beide talen uit Poesjkins meesterwerk geciteerd. Ook, en vooral: Tatjana’s Brief. Zo mooi. Maar zoals u weet heeft Tsjaikovski van dit verhalend gedicht niet alleen een opera gemaakt, maar ook ik een liederencyclus. Tatjana’s Brief werd gezongen door een schitterende sopraan Maribeth Diggle.

Beseffend dat Tatjana (Poesjkin) als zestienjarige deze brief 200 jaar geleden schreef, volstrekt tegen alle toenmalige conventies in, zo vol liefde en (wan-) hoop: ik kreeg er tranen van in mijn ogen. En niet alleen ik. Er waren meer dan driehonderd mensen die indrukwekkend muisstil luisterden, en ik zag vele tranen en trillende mondhoeken. Dat werd nog extra aangedikt toen een heel jonge tenor Matevž Kajdiž de weemoedaria van Lenski zong. Op de ochtend van het onvermijdbare duel, waarvan hij weet dat hij zal sneuvelen, overziet Lenski het leven waarvan hij afscheid neemt.

Met een gesigneerd exemplaar fietste ik naar huis, en heb de rest van de avond veel Tsjaikowski geluisterd.